

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτήσια . . . 80. 16.— Ἐτήσια . . . 90. 20.—
Ἐξαμηνος . . . 8.50 Ἐξαμηνος . . . 10.50
Τετμηνος . . . 4.50 Τετμηνος . . . 5.50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΕΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερικ. λεπτ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπτ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 2/ο;

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀπριλίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 18

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ

τῆς «Διαπλάσεως», ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου καὶ ἡ τιμὴ τῶν προηγουμένων Τόμων, αὐξάνουν. Ἴδε λεπτομερεῖα, εἰς τὴν Δήλωσιν τῆς σελίδος 143.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Ὁ Κοκός, τὸ τσακάλι τοῦ Τζάκ, συναγωνίζετο μετὰ τοὺς ισχυροὺς στίς κυνηγετικὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς. Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς καθάλλικεν πότε τὸν ὁ ναγρόν του Λάϊχ τ φ ο υ ς ποὺ δεικναιολογεῖσε πολὺ τὸν ὄνομά του (Λάϊχ τ ρ ο υ ς σημαίνει ἔ λ α φ ρ ο π ὁ δ η ς) πότε τὸ καμηλοπούλι του, τὸν Μπραβζεδίντ, καὶ πότε τὸν θόνασο Σερνὺμ ποὺ περνοῦσε σὰν θύελλα τῆς λόχμης.

Ὁ κ. Ζερμάτι εἶχε συστήσει σὺν τολμηρῷ κυνηγῷ νὰ μὴν προχωρήσῃ ποτέ πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας καὶ προπάντων νὰ μὴν υπερβῇ τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγκοῦ πέρα ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνενταλ, ὅπου ὑπῆρχε φόβος νόπαντήρη θηρίου.

Ἡ μητέρα του μάλιστα δὲν τὸν ἄφινε νὰ νυκτώνεται σὲ κινήσι καὶ γι' αὐτὸ, μόλις ἐβράδυαζε, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ γυρίσῃ. Καὶ πάντα σχεδὸν ἐφθανε σὲ σπιτί τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Καὶ ὅμως ἡ Μπέτση, κάθε φορὰ πού τὸν ἐδλεπε νὰ χάνεται σὰ βέλος, πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ Φελσενχάιμ, δὲν ἐκρυβε τίς ἀνητυχίας τῆς καὶ τοὺς φόβους.α.

Ὁ Ἐρνέστος, ἀπὸ τίς περιπέτειες τοῦ κυνηγίου, προτιμοῦσε τὴν ἡσυχίαν ἀσχολία τοῦ ψαρέμματος. Πήγαινε καὶ καθόταν πότε στὴν ὄχθη τοῦ ρέματος τῶν Ταρχαλιῶν πότε στοὺς βράχους τοῦ βρμὸν τῶν Ἑρωδιῶν. Τὰ μαλῶνια, τὰ ὀστροκώδερα καὶ τὰ ψάρια ἐκεῖ ἀφθονοῦσαν· σολωμοὶ, βέγγες, ἀστιακοὶ,

γαρίδες, στρείδια, μύδια, ἀχιβάδες. Καμιά φορὰ τὸν συνόδευσεν ὁ ψάρεμα κ' ἡ Ἀννα Οὐόλστον, καὶ εἶνε πεπιττὸ νὰ πούμε ὅτι ἡ συντροφία τῆς τοῦ προξενούσε μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ἡ Ἀννα εἶχε καὶ τὴ φροντίδα νὰ περικοιῇται τὸν κορμόν της καὶ τὸ τσακάλι ποὺ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὸν Ἀναμμένο Βράχο. Σ' αὐτὴν εἶχ' ἐμπιστευθῇ φεύγοντας ἡ Τζέννυ τάχατιμμένα τῆς ζῆα, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θρискόνταν τώρα σὲ καλὰ χέρια. Στὸ γυριστὸ, ἡ κυρία τους θὰ τὰ θύρισκε ὥπως τὰ εἶχε ἀρῆσει καὶ ἀκόμα καλύτερα. Γιατί ἡ Ἀννα δὲν τὰ ξεχνούσε ποτέ. Εἶχαν ὁ λη τους τὴν ἐλευθερίαν νὰ μπανοδοκίουν καὶ νὰ τριγυρίζουν σὲν περίελο τοῦ Φελσενχάιμ. Ὁ φαλακροκόρακας

τὰ πήγαινε πολὺ καλὰ μετὰ τὰλλα πομλιά τῆς αὐλῆς. Τὸ τσακάλι ὅμως τῆς Τζέννυ δὲν ἐπαίριαζε καθόλου μετὰ τὸ τσακάλι τοῦ Τζάκ καὶ τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τὰ συμφιλιώσουν. Ζηλεύονταν, ἐμάλκωναν καὶ κάθε τόσο ἐπρεπε νὰ τὰ χωρίζουν, γιὰ νὰ μὴν ἀλληλοζαγωθοῦν.

— Ἐγὼ παραιτοῦμαι νὰ τὰ κάμω φίλους, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Τζάκ στὴν Ἀννα. Σὰς τάφινω καὶ κάμετε καλὰ.

—Βασισθῆτε σὲ μένα, κύριε Τζάκ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀννα. Μὲ λίγη ὑπομονὴ ἴσως κατορθώσω νὰ τοὺς ἐμπνεύσω καλύτερα αἰσθήματα.

—Δοκιμάστε λοιπὸν, ἀγαπητὴ Ἀννα. Ἀφοῦ εἶνε τσακάλια καὶ τὸ δύο, πρέπει νὰ γίνουν φίλοι.

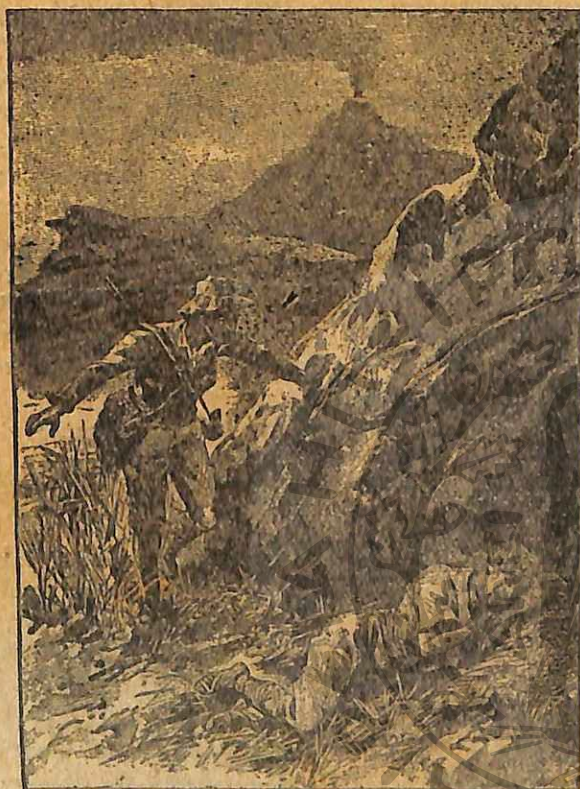
—Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ὁ πίθηκός σας, κύριε Τζάκ.α.

—Κνὶπ ὁ Β'; Ναι, καὶ τοῦ λόγου του ὅλο θαγνάνει τὸν προστατευόμενον τῆς Τζέννυ.

Πραγματικῶς, Κνὶπ ὁ Β' εἰδείνε πολὺ κακὰς διαθέσεις πρὸς τὸ τσακάλι, καὶ καταντούσε ἀδύνατο πρᾶγμα νὰ μονιάσουν αὐτὰ τὰ ζῆα, ὅσα ἐξτεμερωμένα καὶ ἂν ἦσαν.

Ἐποὶ περνοῦσαν οἱ μέρες. Ἡ Μπέτση καὶ ἡ Μέρου δὲν ἔμενον ἀργεῖς οὔτε σιγῆς. Ἐνῶ ἡ κυρία Ζερμάτι ἐπιδιδόρθευε τὰ φορέματα ἡ κυρία Οὐόλστον, πρὸ ἐπιτηδεῖα στὴ ραπτική, ἔκανε κλωστοῦργια, μετὰ τὰ ὑφάσματα ποὺ τὰ εἶχαν φυλαγμένα ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ «Λόνδον».α.

Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς καὶ ἡ ἔσση ἀκόμα ὑποφερτὴ. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς καὶ τὸ βράδυ ἐκ-

«Μὲ πόση συγκίνηση στάθηκε μετὰ Φρίξ καὶ κοιτάζε...» (Σελ. 114 στ. β')

λάστιος. Οἱ νύκτες ἦσαν ἥσυχες, δροσερές, ἀναπαυτικές. Ἡ τελευταία ἐκείνη ἐβδομάδα τοῦ Ὀκτωβρίου, — πού ἀντιστοιχεῖ με τὸν Ἀπρίλη τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου — ἐφευγε γιὰ νὰ παρῇ ῥαγώρηση τῇ θέσῃ της στὸ Νοέμβριο, τὸ μῆνα τῆς ἀνοιξιᾶτικης χαρᾶς.

Οἱ δύο κοινότητες ἐπὶ τὴν συγχρὴς ἐπισκέψεις στὰ κτηνοτροφεῖα, πότε περὶ τῆς, τότε μετ' ἀμᾶξιν πού τὸ ἐστέρναν βόδια. Τὶς περισσότερες φορές, ὁ Ἑρνέστος καβαλλίκευε τὸ γαϊδουράκι Ράξ, καὶ ὁ Τζάκ τὸ καμηλοπούλι του. Τὸν κ. Οὐόλστον τὸν ὠφελοῦσαν πολὺ αὐτοὶ οἱ περίπατοι. Οἱ πυρετοὶ τοῦ ἦσαν τώρα σπανιότεροι καὶ ἐλαφρότεροι. Ἀπὸ τῆς Φελσενχάιμ, πῆγαιναν στὸ Φαλκενχόρτ, ἀκολουθοῦντες τὸν ὠρεῖο ἐκεῖνο δρόμο, πού τὸν ἐσκίαζον καστιανές, καρυδιές καὶ κερασιές.

Τὰ δένδρα αὐτά, πού τὰ εἶχαν φυτέψει ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἦσαν πιά μεγάλα καὶ πυκνά. Κάποτε ἡ διαμονὴ στὸν ἐναέριο πύργο παρατεινόταν εἰς κοσιτέσσας ὥρες καὶ τί ἀπόλαυση ἦταν, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα, οἱ ἐνοικοὶ ἐδραίναν τὸν ἐξῶστη ἐκεῖνο, πού τὸν προστατεύουν οἱ κλώνοι καὶ τὰ φυλλώματα τῆς γιγάντιας ριζοφόρας! Ἰσως ἡ κατοικία ἡ τὴν τότε κάπως στενόχωρη. Ἡ γνώμη ὅμως τοῦ κ. Οὐόλστον ἦταν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν μεγαλώσουν, καὶ μιὰ μέρα, πού τὸ εἶπε, ὁ κ. Ζερμάτ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἐχετε δίκιο, ἀγαπητέ μου Οὐόλστον. Κατοικία στοὺς κλώνους ἐνὸς δένδρου, ἦσαν καλὴ γιὰ Ροβινσώνας, πού ἔπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ σφαιλισθοῦν ἀπὸ τὰ γρόμματα καὶ τὰ θηρία. Κι' αὐτὸ κάναμε, μόλις βγήκαμε ἀπὸ νησί. Σήμερα ὅμως εἶμαστε ἀποικοὶ, ἀληθινοὶ ἀποικοὶ...

— Ἐπειτα, ὑπέλαβε ὁ κ. Οὐόλστον, αἰρετομεταῦριο θὰ γυρίσουν τὰ παιδιά μας καὶ μόλις ἔχουμε καιρὸ νὰ μεγαλώσουμε τὸ Φελσενχάιμ, σὲ τρόπο πού νὰ μᾶς χωρῇ ὅλας.

— Ἐννοεῖται, εἶπε ὁ Ἑρνέστος, ὅτι θὰ γίνῃ, πρέπει νὰ γίνῃ στὸ Φελσενχάιμ. Γιατί πού θὰ μπορέσουμε νὰ δροῦμε κατοικία ἀσφαλέστερη γιὰ τὸν χειμῶνα; Εἶμαι μετ' ἡ γνώμη τοῦ κ. Οὐόλστον. Τὸ Φελσενχάιμ δὲν μᾶς χωρεῖ πιά καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θάταν καλύτερα νὰ ἐγκατασταθῶμε τὸ καλοκαίρι στὸ Βάλντεντνι ἢ στὸ Τσουκερτόπ.

— Θὰ προτιμῶσα τὸ Πρόσπεκτ Χίλλ, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάτ. Μετ' ἑκατὸς μετ' ἑκατὸς θὰ ἦσαν εὐκόλο νὰ βολέψουμε καί.

— Ὡραία ἰδέα, μητέρα! φώναξε ὁ Τζάκ. Ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ Χίλλ ἡ θέα

εἶνε θαυμάσια. Φαίνεται ὅλη ἡ θάλασσα ὡς τὸν ὄμο τῆς Σωτηρίας. Ὁ λόφος ἐκεῖνος εἶν' ἐπιτήδες καμωμένους γιὰ νύχτη στὴν κορφή του μιὰ βίλλα...

— Ἡ ἕνα φρούριο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ. ἕνα φρούριο πού θὰ ἐπροστάτευε ὅλο τὸ νησί.

— Φρούριο; ἔκαμε ὁ Τζάκ.

— Ἐ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ. δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμε, ὅτι ἡ Νέα Ἑλβετία θὰ γίνῃ ἀγγλικὴ ἀποικία, πού οἱ Ἀγγλοὶ θάχουν συμφέρον νὰ τὴν ὀχυρώσουν. Τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία δὲν θάταν ἀρκετὸ νὰ προστατεύσῃ τὴ μέλλουσα πόλη, πού θὰ κτισθῇ πιθανότατα ἀπὸ τὸν ὄμο τῶν Ἑρωδιῶν ὡς τὸ Φελσενχάιμ. Ὁ λόφος λοιπὸν τοῦ Πρόσπεκτ Χίλλ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς χώρας καὶ νὰ γίνῃ ἐκεῖ πάνω ἕνα φρούριο.

— Ναί, εἶπε τότε ὁ κ. Οὐόλστον, στὸ Πρόσπεκτ Χίλλ ἡ λίγη πιδ πέρα, στὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας. Γι' αὐτὸ ἡ βίλλα θὰ μπορούσε νὰ διατηρηθῇ...

— Θὰ προτιμῶσα αὐτὸ, ἐδήλωσε ὁ Τζάκ.

— Κι' ἐγὼ, ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Ζερμάτ. Ἀς προσπαθήσουμε νὰ διατηρήσουμε αὐτὲς τίς κατοικίες, πού θὰ μᾶς θυμίζον τίς πρώτες μας μέρες ἐν αὐτῇ τῇ γῇ, τὸ Πρόσπεκτ Χίλλ καὶ τὸ Φελσενχάιμ. Μετ' ἀπὸ τὴν λύση θὰ τὰ ἐδῶκαμε νὰ ἐξοικονομηθῶν...

Φυσικῶτα βέβαια αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς Μπέτσης. Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει. Ὅσο ἡ Νέα Ἑλβετία δὲν ἀνῆκε παρὰ στοὺς ναυαγούς τοῦ «Λονδρεδ», μπορούσε νὰ μὲν καὶ ἔτσι ἀνοχύρωτη. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού θάνηκε ἓς ἕνα Κράτος σὺν τὴν Ἀγγλία καὶ θάχε τὴ θέσιν της στὴς ἐρεττανικές ὑπερωκεανικές κτήσεις, ἦσαν ἀνάγκη νὰ προστατευθῇ ἀπὸ ἐπέναντι πυρὸς βολῆς.

Θὰ εἶχε λοιπὸν καὶ δυσάρεστες συνέπειες, γιὰ τοὺς πρώτους ἀποίκους, ὁ ἐρχομὸς τοῦ «Ἑρρίκ» στὴ Νέα Ἑλβετία.

— Ὁχι, δὲν τὸ πιστεύω, ἐσυμπέρανε ὁ κ. Ζερμάτ. Ὅπωςδήποτε, ἂν ὁ φέριουμε τὸ μέλλον νὰ φέρῃ λίγο λίγο ὅλες τίς μεταβολὰς καὶ τίς μεταρρυθμίσεις πού θὰ χρειασθοῦν.

Ἡ ἀλήθεια εἶπε, ὅτι ἄλλες ἐργασίες ἦσαν πιδ ἀναγκαῖες καὶ βιαστικές ἀπὸ τῆς μεταρρυθμίσῃ τοῦ Φαλκενχόρτ, καὶ τοῦ Πρόσπεκτ Χίλλ.

(Ἐπεται συνέχεια) Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

FR. MISTRAL

ΚΑΝΟΝΙ

«Ὅταν πάτησα εἰς ὁχτῶ μου χεῖρα, μοῦ ῥάψαν μιὰ σάκκα ἀπὸ παν μαδί, γιὰ νὰ βάζω τὸ βιβλίον μου, τὸ τετράδιό μου, τὴν πλάκα μου καὶ τὸ φαγί μου καὶ μετ' ἐστὶν στὸ σχολεῖο.

Στὸν καιρὸ μας, ἡδοναῖο τοῦ καθενὸς μας πού πηγαίναμε σχολεῖο ἦταν νὰ τὸ σκάσουμε μετ' ὀφθαλμοῦ. Κι' ὅταν τὰ καταφέρνε, λογαριαζόταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν κόσμον καὶ εἶχε τιμὴ καὶ ὑπόληψη στὰ μάτια μας.

Καὶ νῦν; λέγαμε στὴν Προδομένη, τὸν τόπο μου, νὰ τὸ σκάσῃς ὁ μόνος ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι σου καὶ νὰ πάρῃς τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κανόνες νὰ πῆς τίποτα καὶ χωρὶς νὰ ξυύρη καὶ σὺ πού πᾶς.

Τὸ σκάσαν κανόνι οἱ μικροί, πρὸ παντός, ὅταν ἐνοιωθῶν ὕστερ' ἀπὸ καὶ νένια σφάλμα σοβαρὸ, πῶς τὸ βράδυ στὸ σπῆτι τοὺς περιμένει ἡ τιμωρία. Χάμενοι ἔτσι καὶ ἔτσι, ἀφίοναν οἱ παλῆμα ῥάδες μας τοὺς γονεῖς των καὶ ὑπὸς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ... ζήτω ἡ Ἑλευθερία.

Α! τί θαυμάσιο, α! τί γλυκύτατο, πρῶτα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν νὰ νοιώθῃς τὸν ἐαυτὸ σου μόνον ἀφέντη σου καὶ σὺν τὸ πούλαρμα πού δὲν ἔχει χαλὴ νὰ νὰ πηγαίνης ὅπου θέλεις! στὸ βουνό, στὰ λειβάδια, στὸ ποτάμι!

Μόνον πού σὲ λίγο πλάκωνε ἡ πείνα καὶ σὰς ἀφίοναν νὰ φαντασθῇς πιά τί τρόπους καὶ σοφίες βρίσκουν οἱ κανονιέρηδες γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα καὶ πρὸ πάντων τὸν χειμῶνα...

Ἔτσι καὶ ἐγὼ σὺν σωτὸς Προδομένη, καὶ πού ἦμουν, σὲ τρεῖς μῆνες μετ' αὐτοῦ πού πῆγα στὸ σχολεῖο, ἔσκασα τὸ καὶ νῦν μου. Καὶ νὰ ἰδῇτε πῶς.

Τρεῖς-τέσσερις κατεργαροὶ, ἀπὸ κείνους πού μετ' ἡν πρόφασιν πῶς πᾶν νὰ μαζώδουν χόρτα, γυμνοῦν ὅλη μέρα μετ' ὅλα χωράφια, μετ' ὅλα μιὰ μέρα στὸ δρόμο πού πῆγαίνα σχολεῖο.

— Ἐ! καὶ, τί πᾶς νὰ κάμῃς στὸ σχολεῖο, κλεισμένος ὅλη μέρα μετ' αὐτοῦς τοῖς τοίχοις; Καὶ τιμωρία καὶ βεργιές! εἶπα νὰ παῖξῃς μαζί μας.

Ἀλλοίμονο! τὸ νερὸ γελοῦσε καὶ θάριον στὸ ποτάμι, ψηλὰ κελαϊδοῦσαν οἱ κορυδαλλοὶ, ἀνθίζαν καὶ κάτω στὰ πρῶτα χωράφια οἱ παπαροῦνες, οἱ μαργαρίτες καὶ λογιδὼν ληγιῶν λουλούδια. Εἶπα μετ' αὐτοῦ μου.

— Σχολεῖο, πάγω καὶ αἶριο. Καὶ πῆγα μαζί τους.

Καὶ κἄτω καὶ στὴς ρεμματιές μ' αὐτὸν

κασηκωμένα παντελόνια, δὲς τοῦ, καὶ τσαλαβουτούσαμε μετ' ὅλα νερά. Πᾶς νῆμα βατράχους, κάναμε ψωμάκια μετ' ὅλες λάστιες ἢ βάσαμε μετ' ὅλο βούρκο τὰ πόδια μας, ὡς τῇ μέσῃ τῆς γάμπας (γιὰ εἶδος μπόττες) καὶ δρόμο, κινητή μετ' ὅλη σκόνῃ τοῦ δρόμου.

Τί εὐτυχία ἀφάνταστη! οὔτε τὰ παιδιά τοῦ βασιλεῖα δὲν λογάριζα γιὰ ἑαυτοὺς. Ἀφίοναν πού μετ' ὅλο ψωμί καὶ τὸ φαγί τῆς σάκκας μου, ἐκεῖ πάνω στὸ γαστρίδι κάναμε ἕνα κολατσιό... περίφημο.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία βάσταξε κάμποσο. Μὰ τί τὰ θέλετε. Ὅλα τὰ καλὰ παίρνουν τέλος.

Μιὰ μέρα ὁ πατέρας μου, πού κἄτω θὰ τοῦ σφύριζε ὁ δάσκαλος, μοῦ λέγει:

— Νὰ σοῦ πῶ. Φρεδερίκ, ἂν τυχόν καὶ τὸ σκάσῃς ἄλλη μιὰ φορά ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πᾶς νὰ σέρνῃσαι στὴς ρεμματιές, αὐτὸ μόνον νὰ μοῦ θυμᾶσαι: θὰ σοῦ σπάσω μιὰ βέργα ἀπὸ τὴν ἐνὶ στή ράχη.

Τρεῖς ἡμέρες ὕστερα, ἀπὸ ἀσχηρὴ μάχη ἐλαίφα ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἔκανα γύρισα πρὸς ποτάμι.

Μετ' αὐτοῦ παρακινεῖται, ἡ ἡ τῆς τὸν ἔφερε; Ἐγὼ μόνον, πῶς ἐνὶ μετ' ὅλο παντελόνια πάνω ἀπὸ τὸ γόνυ, ποὶ κάναμε μετ' ὅλους ἄλλους τὰ συνηθισμένα μας παιγνίδια στὸ νερὸ, βλέπω μπροστά μου τὸν πατέρα μου. Κοιτάζω!

Σταμάτησε καὶ μοῦ φωνάζει ἀπὸ μακριά.

— Θυμᾶσαι βέβαια τί σοῦταξα. Σὲ περιμένω τὸ βράδυ.

Ἄλλο τίποτα καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ὁ πατέρας μου ἦταν καλὸς σὺν αὐτοῦ, καὶ οὔτε μπάτσο δὲν μοῦχε δώσει ποτέ. Μετ' ὅλας δυνατὰ καὶ τραχεῖα καὶ τὸν φοβόμουν πολὺ.

— Ὡ! σίγουρα θὰ μετ' ἐσκοτώσῃ, εἶπα μόνος μου. Πάγει βέβαια, νὰ ἐτοιμάσῃ τὴ βέργα.

Ἦταν καὶ οἱ συντρόφοί μου πού μετ' ἐπειράζαν.

— Ἐτοιμάσε τὴ ράχη σου! Ὡ... Ὡ... Ὡ...!

— Κι' ἔτσι χαμένος καὶ ἀλλοίως χαμένος, εἶπα καὶ ἐγὼ. Θὰ τὸ σκάσω κανόνι καὶ στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

Κι' ἔφυγα. Πῆρα, κατὰ πῶς θυμῶμαι, ἕνα δρόμο πού ἐδῶκα ψηλὰ στὰ βουνά. Μὰ παιδί ὅπως ἦμουν καίον τὸν καιρὸ, μήπως ἔβουρα πού πῆγαίνα; Κι' ἀπὸ περπάτησα μιὰ ἢ τὸ πολὺ μᾶλιστα ὥρα, μοῦ φαίνονταν ἀλγίαια πῶς ἐτότα καὶ στὴν Ἀμερική.

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ κατεβαίῃ πρὸς τὴ δύση. Ἦμουν κουρασμένος, φοβόμουν...

— Βράδυσε, συλλογίστηκα. Κάτω

πρέπει νὰ βρῶ νὰ φάγω. Μὰ πού; Νὰ πάγω νὰ ζητήσω φιλοξενία σὲ κανένα κτήμα.

Ἀφῆκα σιγὰ-σιγὰ τὸ δρόμο καὶ τράβηξα πρὸς ἕνα μικρὸ κτήμα κάνασπρο, πού μοῦ φαίνονταν ἀπὸ καὶ πολὺ βολικὸ μετ' ὅλο κῆλιν κατωμάτια του, τὸ μαγκανοπήλαδο καὶ τὴν αὐλή του, ὅπου ψηλά κωπαρίσσια τὸ φύλαγαν ἀπὸ τὸ μαύστο.

Δεῖλὰ δεῖλὰ προχώρησα στὸ κατωφλί καὶ εἶδα μιὰ γρηῃ πού ἐτοίμαζε τὴν βραδυὴν τῆς σούπας. Ἦταν ἀκάθαρτη, κακοντυμένη, ἀχτένιστη καὶ γιὰ νὰ φάγω ὅτι ἄγγιζε, ἔπρεπε νὰ ἔχω πείνα φοβερή.

— Καλῶς τὰ φτιάχνεις, κυρούλα, τῆς λέγει, Σούπα ἐτοιμάζεις;

— Ναί, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἀπὸ πού μοῦ φῦτρωσε, μακρὲ μου, τέτοια ὥρα; Εἶμαι ἀπὸ τὴ Μαριάνη, τῆς λέγει. Εἶμαι κανονιέρη καὶ ἦρθα νὰ σοῦ ἔλθω φίλοξενία.

— Ἀ! ἔτσι; μοῦ ἀποκρίνεται ἡ γρηῃ μετ' ὅλο μωρομύρια, κάθησε λοιπὸν στὸ σκαλοπάτι, γιὰ νὰ μὴ μοῦ χαλάσῃ τίς καρέκλες μου.

Κουλουριάστηκα στὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

— Κυρούλα μου, πῶς τὸν λένε αὐτὸν τὸν τόπο;

— Τὰ Καλέμια.

— Τὰ Καλέμια!

Ὅταν μιλοῦνε σὰ παιδιά στὸν τόπο μας, γιὰ κάποια χώρα πολὺ μακρινὴ, καὶ φανταστικὴ, τοὺς λένε ἔτσι σ' ἄστεϊα. Τὰ Καλέμια! Στὴν ἡλικίαν μου, πίστευα στὰ ληθινὰ καὶ στὰ Καλέμια ὅπως καὶ στὸ Δράκο καὶ σ' ὅλες τίς ἱστορίες τῶν παραμυθίων. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν τρομάρα μου, καὶ τὸν κρότον ἰδρώτα πού μετ' ἐπερίεχε, σὺν ἄλλοι σὰ τὴ γρηῃ νὰ μοῦ λέγῃ πῶς ἦμουν στὰ Καλέμια!

Στὸ μεταξύ ἡ γρηῃ κατέβασε τὴ σούπα. Ἐτοίμαξα τὴν ὀρεξί μου.

— Μὴ βιάζεσαι καὶ δὲν τελειώσαν ὅλα, μοῦ λέγει ἡ γρηῃ. Στὸν τόπο μας αἱ τεμπέληδες δὲν τρώνε τίποτα. Ἄν θέλεις νὰ φᾶς σούπα, πρέπει νὰ τὴν κερδίσῃς μετ' ὅλο κόπο σου.

— Πολὺ πρόθυμος... Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νά, θὰ σταθῶμε καὶ οἱ δύο μας στὸ κατω μέρος τῆς σκάλας καὶ θὰ πηδῇ, ἔξω. Ὅποιος πηδῇ πρῶτον μακριά, αὐτὸς θὰ φάῃ σούπα. Ὁ ἄλλος θὰ τὸν κυττάξῃ νὰ τρώῃ.

— Συμφωνῶ.

Ἦμουν ὑπερήφανος, ἀλγίαια, πῶς θὰ κερδίσω τὸ φαγητό μου μετ' ὅλο κόπο καὶ μετ' ὅλο παιγνίδι μᾶλιστα.

— Πρέπει νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, εἰς

γὰ μέρα μου, γιὰ νὰ μπορέσῃ αὐτὴ ἡ

γρηῃ νὰ πηδῇ πρὸ μακριὰ ἀπὸ μένα. Καὶ στὴ στιγμὴ σταθήκαμε μετ' ὅλο ἐνωμένα στὸ κατω σκαλοπάτι τῆς σκάλας, ἀντικρὺ στὴν πόρτα, κοντὰ στὸ κατωφλί.

— Ἐνὰ!, λέγει ἡ γρηῃ, κουνώντας τὰ χεῖρα γιὰ νὰ πάρῃ φόρα.

— Δύο!

— Τρία!

Πηδῶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμιν καὶ διακυβεῖ τὴν πόρτα. Μὰ ἡ γρηῃ πανούργα πού καμώθηκε μόνον πῶς θὰ πηδῇ, μοῦ κλείνει ἀμέσως τὴν πόρτα, ἀπαρῶνι καὶ μοῦ φωνάζει ἀπὸ μέσα:

— Κατεργαρόκο! Γύρνα γρήγορα στὸ σπῆτι σου, πού θάνησκουνε οἱ γονεῖς σου.

Ἐμεινα σὺν ἀποδρακωμένος.

Καὶ τότε πού νὰ πάγω; Στὸ σπῆτι; Δὲν γύριζα γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τὸν μόνον φανότατο πῶς ἐδῶκα κιάλας τὴ βέργα στὰ χεῖρα τοῦ πατέρα μου. Ἐπειτα ἦσαν σχεδὸν νύχτα καὶ οὔτε θυμῶνα ἀπὸ πού εἶχα ἔρθει.

— Ἐμπρός καὶ στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ!

Πίσω ἀπὸ τὸ κτήμα ἦταν ἕνα μονοπάτι, πού ἀνέβαινε τὸ λόφο. Τὸ παίρνω στὴν τύχη, καὶ... δρόμο, Φρεδερίκ! Ἀπὸ ἀνέδνηκα, κατέβηκα καὶ ἐγὼ δὲν ἐξυρὼ πόσες φορές, ἀπόστατα πιά. Γιὰ συλλογισθῆτε, ὅμως! Στὴν ἡλικία μου καὶ μετ' ἀδειανὴ κοιλία ἀπὸ τὸ μεσημέρι! Τέλος μέσα σ' ἕνα ἀκαλλιέργητο ἀμπέλι, ἔστρωσα μιὰ καλύβη σαραβαλιασμένη. Θὰ τῆς εἶχα φαίνεται βάλει φωτιά καμμιὰ φορά, γιὰ τὸν κομματιασμένον τοῖχον τῆς ἦταν μαῦροι ἀπὸ τὸν καπνὸν. Οὔτε πόρτα ὅμως, οὔτε παράθυρο δὲν εἶχα.

Πεθαμένος ἀπὸ τὴν καύραση, κομμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο, σκαρφάλωσα σ' ἕνα πατερό, τὸ πῶς χαντρὸ, πού ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ μόλις βολοῦσε στὸν γκρεμὶ σπῆτα τοῖχο, ἐνῶ ἀφίονταν ἀπὸ τὴν ἄλλη κατὰ γῆς κουλουριάστηκα ἐκεῖ καὶ στὸ λεπτὸ μετ' ὅλο πῆς ὁ ὕπνος.

Δὲν θὰ μπορούσα νὰ σᾶς πῶ πόσον καιρὸ ἔμεινα ἔτσι. Μοῦ φάνηκε ὅμως μετ' ὅλο ὕπνο μου, τὸν μολυβένιο, πῶς εἶδα ἔξω μιὰ φωτιά νὰ λάμψῃ καὶ γύρω τῆς τρεῖς ἀνθρώπους πού μελοῦσαν καὶ γελοῦσαν.

— Ὀνειρο βλέπεις; ἔλεγα μέσα μου, μισοκοιμισμένος. Ὀνειρεύεται ἡ εὐπνοία εἰς αἶμα;

Μὰ τὸ γλυκὸ αὐτὸ κάρωμα, ὅπου τῆς καύρασης ὁ ὕπνος μᾶς ρίχνει, μ' ἀφαιρῶντι καθε φοδὸ καὶ ἐξακολουθοῦσα ἡσυχὰ τὸν ὕπνο μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ· ΓΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΧΑΛΑΣΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου

Οι έκαμε πα-
ραξενή έντύπω-
ση, — για να
μην πω μεγά-
λη, — μια με-
λέτη ενός σο-
φού Γάλλου,
που διάδασα κι
τές τις ημέρες.
Παρουσίαζε μια
καινούργια ψυχική επιδημία, που κυ-
ρίως τον κόσμο ύστερ' από τον πόλε-
μο, σαν τη γρίπη. Κι' ακριβώς «ψυ-
χική γρίπη» ονόμαζε την αρρώστεια
αυτή ο παρατηρητής. Φυσικά αρρώδια-
ζε όλα της τα συμπτώματα. Είχε πολ-
λά και περίεργα. Αλλά εδώ θα σάς
πω μερικά.

Υστερ' από τον πόλεμο, οι άνθρω-
ποι, λέει, έγιναν νευρικοί και δξύ-
θμοι. Ομιλώνουν με το παραμικρό.
Πράγματα που άλλη φορά δεν τους έ-
καναν καμιά έντύπωση δυσάρεστα
περιστατικά της ζωής, που άλλη φο-
ρά τα περνούσαν με υπομονή και με
φαιδρή σχεδόν έγκατερίστη, σήμερα
τους κάνουν έξω-φρενών.

Επίσης οι άνθρωποι όλοι, ύστερ'
από τον πόλεμο, έγιναν πιο ανήσυχοι,
πιο απαισιόδοχοι. Για όλα ανησυχούν,
όλα τα φοβούνται και δεν παύουν να
προλέγουν τις πιο μεγάλες συμφορές
για το μέλλον, το δικό τους, των δικών
τους, της κοινωνίας, της ανθρωπότη-
τος. Τα βλέπουν όλα μαύρα, ακόμη
κι' εκείνοι που άλλη φορά τα έβλεπαν
όχι κόκκινα.

Ακόμη, οι άνθρωποι όλοι, ύστερ'
από τον πόλεμο, κυριεύθηκαν από
τη μανία των διασκεδάσεων. Θάλεγε
κανείς πως δεν έχουν ή δεν αναγνω-
ρίζουν πια άλλον προορισμό στην κό-
σμο, από την τρυφή, την απόλαυση, τη
διασκέδαση. Άνθρωποι του λαού, έρ-
γάτες, μικροαστοί από την τάξη εκεί-
νη, που άλλη φορά δεν ήξερε παρά
την εργασία, σήμερα γλεντούν όσο
μπορούν συχνότερα, σχεδόν αδιάκοπα.
Κι' όσο για την τάξη εκείνη, που κι
άλλη φορά δεν ήξερε παρά τη διασκέ-
δαση, σήμερα διασκεδάει με' αληθινή
παραφορσύνση.

Και για να τελειώνουμε: οι άνθρω-
ποι όλοι, ύστερ' από τον πόλεμο, έχ-
σαν τα τοιαύτα τέταρτα σχεδόν από την
δραστηριότητα που είχαν πρώτα. Έπο-
μένως δεν κάνουν παρά μόλις το έργο
τέταρτο της εργασίας, που έκαναν αλ-

λη φορά. Η όλη αυτή φανερώνε-
ται από πάντων στα έργαστάσια. Οι
εργάτες με την παραμικρή πρόφαση
αφίνουν τη δουλειά τους, χαζεύουν,
κουβεντιάζουν, χασιμερούν. Με την πα-
ραμικρή πρόφαση, δεν πηγαίνουν στην
εργασία διόλου. Και για καμιά α-
μοιβή δεν έννοούν να κάνουν νυχτέρι
να εργασθούν δυο τρεις ώρες παραπά-
νω από τις δυο της ημέρας τους.

Πρέπει να δηλωγήσετε, ότι δεν υ-
πάρχουν χειρότερα συμπτώματα από
αυτά της «ψυχικής γρίπης», που πα-
ρατήρησε ο σοφός Γάλλος· κι' αν πραγ-
ματικώς παρατηρούνται 'ς όλο τον κό-
σμο το άπαιστο συμπέρασμα είναι πως
ο κόσμος έχασε! Αλλά κι' εδώ η
κόμη στη μικρή μας κοινωνία, τα συμ-
πτώματα της «ψυχικής γρίπης» είναι
σήμερα ζωηρότατα. Κι' η νευρικότης
κι' η δξύθυμία, κι' οι μεγάλες έχθρες,
— ιδέστε, π.χ., τα πολιτικά κόμματα,
— κι' η αίσχροκέρδεια, κι' η μανία
των διασκεδάσεων, κι' η όλη αυτή
ή κοινωνία μας, σημειώσατε, δεν είναι
από 'κείνες που δοκιμάσθηκαν που δει-
νοπάθησαν περισσότερο. Ωστε αν αυ-
τά όλα είναι αποτελέσματα των συγ-
χρήσεων, των αναισθησιών, των περι-
πέτειών, των στερήσεων του φοβερο-
πιδέχμενου τραυματισμού, τι θα γίνεσαι
στις χώρες εκείνες, που οι άνθρωποι
δεν άκουσαν τη Μαινόδα του πολέμου;
μόνο από μακριά, αλλά την είδαν με
τα μάτια τους. Στις χώρες έξω από
τις ερήμαξον οι κανονισμοί και μένουν
ακόμη ρηγισμένοι, στις χώρες όπου
σε κάθε δόγμα απαιτείται ένα έρεπτιμιά
καταστροφή, ένα γενοκτονικό σπύτι
ένα κομμένο δέντρο, ή ένα τάφοι.

Εχάλασε λοιπόν ο κόσμος. Αυτό το
αποτέλεσμα είχε ο πόλεμος, που έλ-
πίσαμε μια στιγμή πως θα τον αναμορ-
φώση, ότι τον ανακαίνιστη θα τον
σώσει;..

Μπορεί να μην εχάλασε ακόμη όπως
διόλου ο κόσμος. Θα γιάλαζε όμως ά-
σφαλώς, αν η «ψυχική γρίπη» δια-
κείση ακόμη λίγον καιρό λίγα χρό-
νια... Πρέπει άρα να νά το φοβηθώ-
με κι' αυτό; Αλήθεια, ή «ψυχική
γρίπη» δεν θα περάση στ' άνοια βου-
νά, όπως ή άλλη; Κι' αν θάρη ποτέ
μια άνοιξη και για τις δυστυχισμένες
ψυχές, που θα τις ξεπλύνει, θα τις δυνά-
μωση και θα τις απαλλάξει απ' όλα
τα κακά, απ' όλα τα έλαττώματα που
τους έδωσε ή φοβερή επιδημία;

Έν' απ' αυτά καθώς είπαμε, είναι
κι' η απαισιόδοξη να τα βλέπει κανείς
όλα μαύρα. Ωστε αν έλεγα τώρα πως
ή ψυχική γρίπη δεν θα περάση ποτέ
και πως ο κόσμος έχασε οριστικώς
φοβόμαι πολύ πως δεν θα μιλούσα εγώ

παρά... ή ψυχική μου γρίπη. Έπι-
τα, να σάς πω την αλήθεια αυτό με
γίνεται άπληστο. Γιατί υπάρχει κι
ένα σύμπτωμα πολύ παρήγορο μέσα
όλα εκείνα ταποθαρμνικά. Και ή-
ρετε ποτέ είνε; Ότι οι νέοι άνθρωποι
ή νέα γενιά, τα παιδιά, δεν έχου-
ν καταληφθή από την ψυχική γρίπη. Ο
Γάλλος σοφός αυτό δεν το άναφέρει
μού φαίνεται όμως, πως ή γρίπη τα
δεν είναι παρά ψυχική ασθένεια των εν-
ηλίκων, των μεγάλων. Τα παιδιά έ-
μειναν άπρόσβλητα. Παρατηρώ τους
μαθητάς· είναι φιλόπονοι, τακτικοί κι
έπιμελείς, όπως κι' άλλοτε. Παρατη-
ρώ τους μικρότερους εργάτες, στα έρ-
γαστάσια στα τυπογραφεία κτλ. Δου-
λεύουν όπως κι' άλλοτε. Και βέβαια
που δεν είδα κανένα παιδί, αυτόν τον
καιρό, έξαιρετικά νευρικό, δξύθυμο ή
απαισιόδοχο. Όλα αυτά με πείθουν ότι
ή παιδική ψυχή δεν επηρεάσθηκε από
τη μολυσμένη κοινωνική ατμόσφαιρα
που σχηματίσθηκε ύστερ' από τον πόλε-
μο. Τα παιδιά διατηρούν όλη την ψυ-
χική τους υγεία. Και όσο βλέπω αυτό
δεν φοβάμαι πως έχασε ή πως θα
χαλάση ο κόσμος. Τα παιδιά δεν θα
φήσουν.

Αλλά τώρα μόνο; Μήπως πάντα
τέ καθε περίπτωση σε κάθε άπελπισία
και λύπη, τα παιδιά δεν είναι ή έλπιδα
το μέλλον, ή ζωή ή χαρά;
Σ α ε σ π α ζ ο μ α ι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ!

Άς πάμε προς την άνοιξη
βασιτούμενοι απ' το χέρι.

Το δρόμο μας θα κυβερνά
το Αύγερον τ' άστέρι.

— Σαλεύει ο άγέρας τις ίτιές,
κι' ή αύγουλα όλο χλωμαίνει,
κι' είναι ή άγρυπνία, που έτσι γλυκά
τα βλέφαρα βαράει.

Ίσια το δρόμο άς πάρουμε.

— κι' ίσως ν' αξίζει ακόμα
κάποια πρωτόφαντη όμορφιά,
κάποιο καινούργιο χρώμα...
Κι' άς δώσουμε, προτού ή κακή
νοτιά μας τα μαράνη,
απ' τα ματιά της Άττικής
λουλούδια, ένα στεφάνι.

Η αύρα, που, άσθενικά, ή ψυχή
του κήπου θ' ανασταίνει,
κάποια ίσως φέρη μέσα μας
χαρά κωμηγημένη,
κι' ίσως νά πάρη του Άπριλίου
μια μέσα νά χαράξει
την παγωμένη μας καρδιά
που ή χειμωναία στενάζει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μυσθιστόρημα του Hector Malot

[Βραβευμένο από την Γαλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'. (Συνέχεια)

Μέσα στο μεγάλο εκείνο Πα-
ρίσι, γεμάτο φως, θόρυβο, κίνηση, που
ζαίνονταν πως ήμουν περισσότερο μέ-
νος κι' έρημος, παρά στους κάμπους
και στους λόγγους.

Οι άνθρωποι που περνούσαν από
κοντά μου, γύριζαν κάπου-κάπου και
μ' έκοιτάζαν. Αλλά τι μ' έμελε για
την περιέργειά τους ή τη συμπάθεια!
Ποτέ μου δεν έσηρίξα έλπίδες στο
ένδιαφέρον των άδιαφόρων!

Μια διασκέδαση έβρήκα, να μετρώ
τις ώρες που κυλούσαν γύρω μου.

Λογάριαξα έτσι πόσο έ-
πρεπε να περιμένω ακόμη,
για να μωρέσω να ξανα-
πάρω δύναμη από την α-
γάπη του Μαρτίνα. Κ' ή-
ταν, αλήθεια, παρηγοριά
να συλλογιέμαι πως σε
λίγο θα ξανάβλεπα γά τό-
σο γλυκά, αγαθά και χα-
ρούμενα μάτια του!

Λίγο πριν κυτρήσουν οι
επτά άκουσα ένα φαιδρό
χαγίσμα. Κι' άμέσως εί-
δα ένα άσπρο σώμα να
τρέχει προς εμέ. Ήταν ο
Κάκης που πήδησε στα
γόνατά μου κι' άρχισε να
μου γλείφει τα χέρια. Τον
έσφιξα στην άγκυλιά μου
και τον έφίλησα στη
μύτη.

Σε λίγο φάνηκε κι' ο
Μαρτίνας.

— Λοιπόν, μου φώναξε
μόλις με είδε από μακριά, τι νέα;

— Ο Μπαρμπερής πέθανε!

— Άρχισε να τρέχει, για να φθάση
πιο γρήγορα κοντά μου. Του διηγή-
θηκα τότε, όσο μπορούσα πιο σύντομα,
τι είχα κάνει και τι είχα μάθει.

Έβριζε μια λύπη, που μου έκαμε
πολύ καλό, γιατί τότε μόνο κατάλαβα
πως αν φοβότανε την οικογένειά μου
για τον έαυτό του, αυτό δεν τον
εμπόδιζε να θέλη με την καρδιά του
να ξαναβρώ εγώ τους γονείς μου.

Με καλά, στοργικά λόγια προσπάθη-
σε να με παρηγορήσει και προπάντων
να με πείσει πως δεν έπρεπε να πέλ-
πισθώ.

— Άφού οι γονείς σου έβρήκαν το
Μπαρμπερή, μου έλεγε, άμα περάση
λίγος καιρός και δεν λάβουν απ' αυ-
τόν καμιά είδηση, θάνησυχήσουν, θα

θελήσουν να μάθουν τί απέγινε και
φυσικά, θα έλθουν ή θα στείλουν άν-
θρωπο στο ξενοδοχείο «Καντάλ». Άς
πάμε λοιπόν να μείνωμε εκεί. Μια
άναβολή της ετυχίας για λίγες ή-
μέρες· τίποτ' άλλο!

Το ίδιο μου είχε ειπή κι' ή γρηά έ-
κείνη με το (πρεμούλιαστο κερδίλι.
— Αλλά από το στόμα του Μαρτίνα τα
λόγια αυτά με ή φάνηκαν πολύ πιο
πιστευτά. Πραγματικώς, δεν ήταν πα-
ρά μια άναβολή. Τι άνόητος που ή-
μουν να λυπηθώ και ν' άπελπισθώ σαν ή-
χάθηκε ο κόσμος! Τότε συνήλθα λι-
γάκι και θυμήθηκα να διηγηθώ στο
Μαρτίνα όσα είχα μάθει και για τον
Γαρσόλι.

— Άκόμα τρεις μήνες!; έφω-
άξε. Τρεις μήνες!; Ζήτη....

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΑΚΙΑ Α. ΛΑΖΑΝΑ
(Βερβένια) εν Λαρίση. Πρώτον
βραβείον 175ου Διαγωνισμού
— Λύσεων Πνευματικών Ά-
σκήσεων.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ
Εν Πάτρσι. Α' Βραβείον 177ου,
151ου, 157ου, 165ου και 174ου
— Διαγων. προς Συνέσειν
Πνευματ. Ασκήσεων.

Κι' άρχισε να χοροπηδά στη μέση
του δρόμου, τραγουδώντας.

Επειτα στάθηκε άξαφνα και μου
είπε:

— Τι διαφορά από τη μια οικογέ-
νεια στην άλλη! Έσύ έκλαιες που
δεν βρήκες τη δική σου, κι' εγώ τρα-
γουδού γιατί χάθηκε ή δική μου!

— Μα ένας θεός δεν είναι οικογένεια,
έννοώ θεός σαν το Γαρσόλι. Θα τρα-
γουδούσες αν έχανες άξαφνα την άδελ-
φή σου τη Χρηστίνη;

— Άχ, μη το λές!...

— Βλέπεις λοιπόν;

Από τις προφητείες φάσαμε στη δι-
οδο Άουστερίτης, και, επειδή τα μάτια
μου δεν ήταν πια τυφλωμένα από τη
συγκίνηση, μωρέσα να ιδώ τι άμορφος
που είναι ο Σηκουάνας, το βράδυ, όταν
φωτίζεται από το φεγγάρι, που ρίχνει

άσπρηνες πούλιες εδώ κι' εκεί στα νε-
ρά του και τα κάνει να λάμπουν σαν έ-
νας άπέραντος κινητός καθρέφτης.

Αν το ξενοδοχείο Καντάλ ήταν τι-
μιο, δεν ήταν όμως καθόλου όμοιο, κι
όταν βρεθήκαμε σε μια καμαρούλα, ψη-
λά στο υπερώο, τόσο μικρή, που ο ένας
μας ήταν υποχρεωμένος να κάθεται στο
κρεβάτι όταν ο άλλος ήθελε να σταθή
όρθιος, συλλογίστηκα, χωρίς να θέλω,
ότι δεν θα κοιμώμουν σε τέτοια κρεβ-
βατοκάμαρα, αν είχα βρή άπόψε τους
γονείς μου!...

Μ' έν' άλειμματόνερι, που περισσο-
τερο άκάνιζε παρά έφώτιζε, φάγαμε
λίγο ψωμί και λίγο τυρί. Και πάλε συλ-
λογίστηκα, ότι στο σπίτι των γονέων
μου, αν τώδρισκα άπόψε, κάτι καλύτερο
θα είχα να προσφέρω στο Μαρτίνα.

Άς είναι! καθ' έλπίδα
δεν είχε χαθή. Έποψε
να περιμένουμε.

Και με τη σκέψη αυτή
άποκοιμήθηκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'

Ε ρ ε υ ν ε ς

Το πρωί, κάθισα πρω-
τα πρώτα να γράψω της
μάννας. Μπαρμπερίνας
και να της πω όσα είχα
μάθει.

Δεν ήταν εύκολη δου-
λειά. Γιατί πως μπορού-
σα να της γράψω ξερά ξε-
ρά πως πέθανε ο άντρας
της; Τον αγαπούσε αυτή
το Γεράλμυ της· είχε ζή-
σει μαζί του πολλά χρό-
νια και θα λυπότανε αν
έβλεπε πως δεν συμμερί-
ζομαι τη λύπη της εγώ,

που με είχε σαν παιδί της.

Τελειώνοντων, μ' ένα σωρό άναθεμα,
ώστες άγάπης, κατάφερα ναυτώστρο
θα να τελειώσω το γράμμα μου. Έννο-
είται πως δεν έέχασα να της γράψω
για την άπογοήτευσή μου και τη χαμέ-
νη για την ώρα έλπίδα μου. Μπορώ
μάλιστα να πω πως γά αυτό της έγρα-
ψα τα περισσότερα. Κι' αν τυχόν της
έγραψε ή οικογένειά μου για να μάθη
για τον Μπαρμπερή, την παρακαλούσα
να με είδοσάτη άμέσως και προπάντων
να μου γράψη τη διεύθυνση που θα της
έδινον και να μου στείλη το γράμμα της
στο ξενοδοχείο Καντάλ, στο Παρίσι.

Υστερ' απ' αυτό το χρέος είχα κι
άλλο να κάνω: να πάω να ιδώ τον πα-
τέρα της Δίξας.

("Επεται συνέχεια")

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΟΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ (ΠΑΣΧΑ, ΕΙΡΗΝΗ)

Πρόσχα, Ανάστασι, Πάσχα της ειρήνης, που χορταίνεις το άνοι, αδελφοί μου χριστιανοί, χωρίς έσοδο τρανή και γροθίες να δίνεις.

"Εσθας" ή "Ανάστασι, άμωρε κομμάκι, φώτισε τώρα σιγά τα παχάλια τ' αυγά χωρίς γκρίνες και καυγά κι' άθρονο φωμάκι.

"Ητανε στα φοβερά χρόνια του πολέμου σκόρπια κάθε μία φωλιά ματωμένη ή πασχαλιά με δελτίο τα φίλα κι' όλο α' Αχ! Οσέ μου!

Τώρα γέλια και χαρά κι' όλα μ' άφρονία πράσινα ή γή φορεί καθ' έλπίδα άνοφορεί και φροντίδα ζωηρή για την εύτυχία!

Της Ειρήνης και χαράς ό καιρός επέστη ανασταίνεις ό Χριστός και ό κόσμος γαλασσός ανασταίνεται κι' αυτός Ναι! Χριστός 'Ανέστη. Σιλβία Καρμυή

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Στόν άγαπημένο μου Εύάγγ. Α. Κάτσια Χρόνια είχα να πάω στό χωριό αυτό, που ζούσε ό πρώτος παιδικός μου φίλος. «Ο φίλος του δημοτικού σχολείου», όπως τον έλεγα συχνά στις συνομιλίες μου, γιατί αλήθεια, με λύπη μου πολύ τ' όμολογώ, μέσα στόν κατακλυσμό των καινούργιων μου φίλων, όπως κι' άλλων, είχα ξεχάσει κι' αυτόν τον φίλο. Τον έδιον όμως τον θυμόμουν πάντα. Τον έδλεπα να έτσι εκεί όρθο, κοντά στόν πίνακα, ν' άπαγγέλλη τά ποιήματα του βιβλίου, που τόσο του άρεσαν. Τον έβλεπα έπειτα στό θρανίο με τά χέρια του σταυρωμένα και τά μάτια—τά ζωηρά, καστανά μάτια του—καρφωμένα στό δάσκαλο. "Έτσι κι' αλλοιώς τον έβλεπα συχνά στό μακρόν τά χρόνια μπροστά μου κι' έτσι μου φαίνονταν πως θά τον έβλεπα και τώρα...

Κατέβηκα στό χωριό κι' ή πρώτη μου δουλειά, ή πρώτη μου φροντίδα ήταν νά κυτάξω νά τον βρω. Μου σάβηξε άδύνατο. "Έτρεχα κι' αδιάκριτα έμπνημι στις συντροφίες των χωριατοπαίδων, ψάχνοντας για τό

φίλο μου, κοιτώντας με προσοχή, μα και περισσή αναιδεια, τά γαργαλιστικά των, μα τίποτε... Ρώτησα κείνους, που ήταν κάπως σέ θέση νά μ' άποκριθούν, μα κανένας τους δέ μουδισε και μία πληροφορία. Κι' έξ' άλλου τί μπορούσαν νά ξέρουν, όταν τους ρωτούσα μή ξέρετε κάποιο παιδί, που ήταν έδω κι' όχτώ χρόνια τό πρώτο στη τετάρτη του Δημοτικού; Δέν ήξερε κανένας τίποτε. "Απελπίστικα πειά κι' άποταθήχτηκα με μεγάλη μου λύπη.

"Άλλον όμως—όπως στην άσκή μου φάνηκε—ήρθε ή καλή ή μοίρα νά μου δώση φίλο. "Έναν ώραιον έρφηό βοσκό, που είχε τελειώσει κιόλας και τό σχολείο του χωριού. Με τούτον πειά έγινε εγκάρδιος φίλος και πέρασα μαζί του εύχάριστα τά μακρόν άνιαρά μεστύρια του "Ιουλίου και "Αυγούστου, κάτω απ' τά ψηλά και πυκνόφυλλα πλατάνια και δίπλα απ' τίς κρυσταλλένιες βρύσες.

Μά έφτασε ό καιρός νά χωριστώ κι' απ' αυτόνε. Κι' ένα πρωί τραβήξα για τό βουνό του, να πάω να τον άπομαρνήτω. Κι' εκεί, που δίναμε τά χέρια μας, μου είπε με μία τρεμάμενη φωνή, τά λίγα τούτα λόγια: «Πήγαινε, πολυαγαπημένε μου φίλε, νά τελειώσεις τίς σπουδές σου... Είμαι εύτυχισμένος... Δυστυχισμένος εγώ που δέν μπορώ νά ξεγελάσω την δίψα στην ψυχή μου! "Η πάλια ή σπιθαμή της φιλομάθειας, που ζούσε τον καιρό εκείνο στό δημοτικό, με τά λίγα ακόμα γράμματα πουάμα, θέριεψε κι' έγινε φλόγα, που καίνε τη ψυχή μου!... Εύτυχισμένος έσύ και δυστυχισμένος εγώ, ό φίλος σου του δημοτικού σχολείου!»

"Η έκπληξή μου κι' ή συγκίνισή μου ήταν μεγάλη. Δέ υπόρρεσα νά πώ τίποτε τον έσφιξα μόνο με πόνο, για πολλή ώρα στην άγκαλιά μου.

Γιάννης 'Αηδόνης

ΠΑΡΑΜΕΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

"Τ' είν' αυτό; μπά! ένα τριαντάφυλλο! α! είνε μαρμαρένο και κίτρινο όμως... Δέ μ' άρέσει καθόλου έτσι που είνε, με ξερόχρωμα και συφραμένα ούλλα! Σκέφθηκα νά τό πετάξω, μα τώρα τό κρατώ καλά στό χέρι και τό κυτάζω.

Τό φαντάζομαι ένα μεγάλο, περφηανό τριαντάφυλλο, στόν πιο ψηλό της μάννας του κλώνο.

"Έτσι, νά κλίνει, κάτω χαριτωμένα καρπουλάτα, ένώ στά πέταλά του λάμπουν, οι δροσοσταλίδες. Και θαρρώ, πως βλέπω τον άέρα ν' άπαλοτρέμει γύρω του στού μύρου του τό σκόρπισμα. "Όμως τώρα πειά δέν είνε έτσι. Και λίγο μύρο, μόλις που βγαίνει, ποιος ξέρει από πού, για νά χαθή...

Τό βλέπω τόση ώρα και δέ μπορώ νά τ' άφήσω. Μου φαίνεται τόσο παράξενο! "Εγώ ποτέ δέ φαντάζομαι ένα ρόδο έτσι.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΑΛΑΣΜΟ

(Στόν Στεφ. Στεφάνου άφιέρωση)

Δέ ζηλεύω όπως ζήλευα Δέ ζηλεύω πιά τώρα τίς βραδυές, τά νυκτεράματα... Τώρα άγαπώ τον άνεμο, τό βοριά και τη μπόρα!...

Δέ ζηλεύω όπως ζήλευα της λήνης τη γαλήνη... Τή φορτούνα άποθύησα που νά σπέρνι τ' άράκισμα και τά πάντα να σβύνι.

Και τά χέρια σταυρώνοντας εγώ—μαύρο άγγελούδι—Νά θωρώ γύρω ασάλευτος και ν' ακούω τό βοριάνεμου τό στυγνό τό τραγούδι...

Και κεί, μέσα στό χαλασμό που θά λυώνη πιά ή φύση νά γινώ και γώ άνεμος κι' εύθως σέ γοργοπέταμα ή ψυχή μου νά σβύση...

Μεσοσηνιακή 'Ακτιή

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Νύχτα του Γενάρη. Καθισμένη ή οικογένεια τριγύρω από τό τζάκι, άποτελεί μία όμορφη εικόνα, ένώ έξω ό βορράς λυσσομανά άγρια και ή βροχή πέφτει υδάκινα.

"Ο πατέρας με τη μητέρα συνομιλούν σιγανά, ένώ τά παιδιά, τριγυρισμένα στη γιαγιά, ακούουν τό παραμύθι του κακού Δράκου και της Πεντάμορφης Βασίλισσας.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Μία νύχτα πάλι του Γενάρη, φουρτούνιασμένη, ή ίδια οικογένεια, κάθεται γύρω στό τζάκι, μα ή θλίψη είνε γρυμένη σ' όλων τά πρόσωπα, γιατί από την εύτυχισμένη συνάδρυσή λείπουν δύο πρόσωπα τώρα; λείπει ό πατέρας, που τον πήρε ό πόλεμος και στέρεψε την οικογένεια του καλού της προστάτου λείπει ακόμα

μη και ή γιαγιά, τά παιδιά θάκούσουν ποτέ πειά από τη μα της τό τέλος του κακού και τη σωτηρία της τάρμορφης Βασίλισσας.

"Εξω ή θύελλα λυσσομανά και όλάνω από τό σπίτι είνε πλωμένη ή θλίψη με τίς μαί φτερούγες της, ή θλίψη του γάλου γωρισμού.

Δέν μιλάει κανένας και σέ λίγο καθένας φεύγει κοιμηθ, ένώ τά ξύλα στη τριζύνη πένθημα, σάν νά बातό έσο στό μελαγχολικό τραδί της βροχής.

Κυπριακός 'Αστί

Μία μέρα, ό Μαριβώ στήσε μπροστά σ' ένα πτωχό, του έτεινε τό χέρι, λέγων με φωνή ζωηρά: "Έλεησούνη, σάς παρακαλώ, δώστε μου τούτο κομμάτι κεφαλής μέχρι ποδών και λείει:

—'Αλλά έγεις όψη θυμαρί...

—Μάλιστα, κύριε, είμαι γερός.

Και ό πτωχός σηκώνεται, προτείνει τό πλατό στήθος του:

—Και γιατί δέν εοργάζεσαι;

—'Α! κύριε! αν ξέρατε...

—Τί; μ'ήν είσαι παράλοπος;

—'Εγώ; διόλου, κύριε...

—Και γιατί δέν εοργάζεσαι;

—'Α! κύριε!... είμαι τω πέλης!

—Στάσου, είπε ό Μαριβώ, ένα φράγκο, όχι για την τσολιά σου, αλλά για την ειλικινεία σου.

(Έκ του Γαλλικού).

Ματωμένη Κνανόλευκη

Ο ΒΛΑΚΑΣ

"Ο Γιάννης έθεωρείτο από τους ως βλάκας. Μία μέρα έστειλε ή μαμά του στό μακι' ό μωλωνάς του είπε:

—Ξέρεις, Γιάννη; ό κόσμος έγει για βλάκα. Πές μου...

—Νά σου πώ, είπε ό Γιάννης. Ξέρω πως οι χοίροι...

—'Αλλά πές μου τώρα μωλωνάδων είνε πάντα παχιστά δέ ξέρεις.

—Δέν ξέρω, είπαν ό Γιάννης από ποιά σιτάρι παχαίνουν! (Από τό 'Αγγλικό) Ψαφίλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο θεός κοιτάζων τ' όράνι του.

—Δέν καταλαβαίνω γιατί δέν λείπει ίσως θά θέλη καθάρισε.

"Οχι, θείε, άπαντά ή Μογείμα, θέαία πως είνε καθαί, γιατί εγώ και ή Μαστροίνα επλάνωμε από κάτω από τη...

"Εσάλλη από της Νόρας

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 31 Μαρτίου 1920

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ευχαριστώ άπειρώς τους καλούς μου φίλους και τάς καλές μου φίλες που είχαν την ευγένεια και την καλωσύνη νά...

ΑΓΕΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Είς άλλην στήλην βλέπετε της αύξησεως της συνδρομής. Ένα μόνον πράγμα θά σας έλθω: "Οτι αυτό τό μικρόν έργο σας δέν έχει ανάγκη από...

ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, τό όποιον (είτε νέον είτε παλαιόν) από...

Επίσης οι προηγούμενοι ΤΟΜΟΙ της "Διαπλάσεως" τιμούνται από...

Τέλος, τό δικίωμα αλλαγής διεύθυνσεως όρίζεται του λοιπού, άντ...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

την ιστορίαν του πολέμου εκείνου, ζή μέσα εις την άτμόσφαιραν, την όποιαν εδμούργησε, και βλέπει τάποτελέσματα...

"Ο "Πόλεμος" είνε τό τερνότερον μυθιστόρημα, έχει θαυμασίας σκηνάς, κινεί τό ενδιαφέρον απ' άρχης μέχρι τέλους...

"Ο Γαλλάξιος Ούρανος

νός μου γράφει: "Πολλά νοήματα μπορεί κανείς νά βγάλη από τό μικρό, αλλά σ' αυτό έκείνο κομμάτι, την "Αράχνη"...

Μυστηριώδη Συμφορ...

μα, γιατί τό κακό βρίσκεται

Κατόπιν της τελευταίας άνακτιμήσεως του χάρτου, των τυπογραφικών και όλων εν γένει των ειδών, δσα χρειάζεται άπαραιτήτως ή έκδοσις ενός περιοδικού, ή "Διαπλάσις" είδε την ανάγκην ή ν' αύξήση την συνδρομήν της ή νά ελαττώση τάς εσόδους της.

Ερωτηθέντες οι συνδρομηταί της, άπήντησαν όμοφώνως, ότι προτιμούν χιλιάδες τό πρώτον. Είς τούτο στηριζόμενη ή "Διαπλάσις", βεβαία δ' έξ άλλου περί της άγάπης των φίλων της οι όποιοι, διά νά την έχουν έκτασέλιδον όπως τώρα, θά υπεβάλλοντο προθύμως και εις πολύ μεγαλύτεραν δαπάνην, προβάινει σήμερα εις την άναγκηθεσάν μικράν αύξησιν της συνδρομής και δηλώνει ότι:

Διά τό από 1ης Δεκεμβρίου 1919 άρξάμενον 42ον έτος ή ΣΥΝΔΡΟΜΗ της "Διαπλάσεως" όρίζεται ούτω:

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
ΕΤΗΣΙΑ Δρ. 16.—	ΕΤΗΣΙΑ Δρ. 20.—
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 8.50	ΕΞΑΜΗΝΟΣ 10.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 4.50	ΤΡΙΜΗΝΟΣ 5.50

"Όστε οι έγγραφόμενοι ή άνακευδντες από σήμερα, θά πληρώνουν συνδρομήν κατά τό άνωτέρω τιμολόγιον. "Όσοι δέ άναγράφησαν ή άνανέωσαν την συνδρομήν των δι' έλόκληρον τό τρέχον έτος ή μέρος αυτού, έπειδή ή αύξησις είνε άναδρομική, ΧΡΕΩΣΤΟΝ Ν' ΑΠΟΣΤΕΙΛΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ, ήτοι δραχ. 4 οι έτήσιοι του 'Εσωτερικού και δρ. 5 οι έτήσιοι του 'Εξωτερικού, και αναλόγως οι έλάττωτοι και οι τρίμηνοι.

"Η αύξησις της συνδρομής συνεπιφέρει και την άνάλογον αύξησιν της ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, τό όποιον (είτε νέον είτε παλαιόν) από σήμερα θά τιμάται: 40 ΛΕΠΤΑ εις τό 'Εσωτερικόν και 45 ΛΕΠΤΑ εις τό 'Εξωτερικόν. (Οι Πράκτορες παρακαλούνται νά λάβουν τούτο υπ' όψει, διά νά εισπράττουν από σήμερα τό άνάλογον τίμημα από τους άγοραστάς των).

Επίσης οι προηγούμενοι ΤΟΜΟΙ της "Διαπλάσεως" τιμούνται από σήμερα, της μέν Α' Περιόδου δραχ. 5 έκαστος (και ταχυδρομικώς δραχ. 5,80 διά τό 'Εσωτερικόν και δρ. 5,60 διά τό 'Εξωτερικόν) της δέ Β' Περιόδου έκαστος τόμος άρρατος δρ. 15 και ραμμένος δρ. 17. (Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου της Β' Περιόδου προσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν λεπτ. 50 ό άρρατος και δρ. 1,50 ό ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν δρ. 1,50 είτε άρρατος είτε ραμμένος).

Τέλος, τό δικίωμα αλλαγής διεύθυνσεως όρίζεται του λοιπού, άντ...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

την ιστορίαν του πολέμου εκείνου, ζή μέσα εις την άτμόσφαιραν, την όποιαν εδμούργησε, και βλέπει τάποτελέσματα...

"Ο "Πόλεμος" είνε τό τερνότερον μυθιστόρημα, έχει θαυμασίας σκηνάς, κινεί τό ενδιαφέρον απ' άρχης μέχρι τέλους...

"Ο Γαλλάξιος Ούρανος

νός μου γράφει: "Πολλά νοήματα μπορεί κανείς νά βγάλη από τό μικρό, αλλά σ' αυτό έκείνο κομμάτι, την "Αράχνη"...

Μυστηριώδη Συμφορ...

μα, γιατί τό κακό βρίσκεται

Κατόπιν της τελευταίας άνακτιμήσεως του χάρτου, των τυπογραφικών και όλων εν γένει των ειδών, δσα χρειάζεται άπαραιτήτως ή έκδοσις ενός περιοδικού, ή "Διαπλάσις" είδε την ανάγκην ή ν' αύξήση την συνδρομήν της ή νά ελαττώση τάς εσόδους της.

Ερωτηθέντες οι συνδρομηταί της, άπήντησαν όμοφώνως, ότι προτιμούν χιλιάδες τό πρώτον. Είς τούτο στηριζόμενη ή "Διαπλάσις", βεβαία δ' έξ άλλου περί της άγάπης των φίλων της οι όποιοι, διά νά την έχουν έκτασέλιδον όπως τώρα, θά υπεβάλλοντο προθύμως και εις πολύ μεγαλύτεραν δαπάνην, προβάινει σήμερα εις την άναγκηθεσάν μικράν αύξησιν της συνδρομής και δηλώνει ότι:

Διά τό από 1ης Δεκεμβρίου 1919 άρξάμενον 42ον έτος ή ΣΥΝΔΡΟΜΗ της "Διαπλάσεως" όρίζεται ούτω:

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
ΕΤΗΣΙΑ Δρ. 16.—	ΕΤΗΣΙΑ Δρ. 20.—
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 8.50	ΕΞΑΜΗΝΟΣ 10.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 4.50	ΤΡΙΜΗΝΟΣ 5.50

"Όστε οι έγγραφόμενοι ή άνακευδντες από σήμερα, θά πληρώνουν συνδρομήν κατά τό άνωτέρω τιμολόγιον. "Όσοι δέ άναγράφησαν ή άνανέωσαν την συνδρομήν των δι' έλόκληρον τό τρέχον έτος ή μέρος αυτού, έπειδή ή αύξησις είνε άναδρομική, ΧΡΕΩΣΤΟΝ Ν' ΑΠΟΣΤΕΙΛΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ, ήτοι δραχ. 4 οι έτήσιοι του 'Εσωτερικού και δρ. 5 οι έτήσιοι του 'Εξωτερικού, και αναλόγως οι έλάττωτοι και οι τρίμηνοι.

"Η αύξησις της συνδρομής συνεπιφέρει και την άνάλογον αύξησιν της ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, τό όποιον (είτε νέον είτε παλαιόν) από σήμερα θά τιμάται: 40 ΛΕΠΤΑ εις τό 'Εσωτερικόν και 45 ΛΕΠΤΑ εις τό 'Εξωτερικόν. (Οι Πράκτορες παρακαλούνται νά λάβουν τούτο υπ' όψει, διά νά εισπράττουν από σήμερα τό άνάλογον τίμημα από τους άγοραστάς των).

Επίσης οι προηγούμενοι ΤΟΜΟΙ της "Διαπλάσεως" τιμούνται από σήμερα, της μέν Α' Περιόδου δραχ. 5 έκαστος (και ταχυδρομικώς δραχ. 5,80 διά τό 'Εσωτερικόν και δρ. 5,60 διά τό 'Εξωτερικόν) της δέ Β' Περιόδου έκαστος τόμος άρρατος δρ. 15 και ραμμένος δρ. 17. (Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου της Β' Περιόδου προσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν λεπτ. 50 ό άρρατος και δρ. 1,50 ό ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν δρ. 1,50 είτε άρρατος είτε ραμμένος).

Τέλος, τό δικίωμα αλλαγής διεύθυνσεως όρίζεται του λοιπού, άντ...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

την ιστορίαν του πολέμου εκείνου, ζή μέσα εις την άτμόσφαιραν, την όποιαν εδμούργησε, και βλέπει τάποτελέσματα...

"Ο "Πόλεμος" είνε τό τερνότερον μυθιστόρημα, έχει θαυμασίας σκηνάς, κινεί τό ενδιαφέρον απ' άρχης μέχρι τέλους...

"Ο Γαλλάξιος Ούρανος

νός μου γράφει: "Πολλά νοήματα μπορεί κανείς νά βγάλη από τό μικρό, αλλά σ' αυτό έκείνο κομμάτι, την "Αράχνη"...

Μυστηριώδη Συμφορ...

μα, γιατί τό κακό βρίσκεται

πάντα αυτό τό μέρος και μας κυπα. "Η άρρώστεια κυπα πάντα τό πιο άδύνατο μέρος του σώματος... "Ο "Ανδρέας Σενιέ όνομάζεται "Ελληνογάλλος" ποιητής, διότι ή μητέρα του ήτο "Ελληνική από την Κωνσταντινούπολιν.

"Περισσότερο από πάντε μήνες έχω νά σου γράψω, μου γράφει ή "Ιδεώδης Πατρις", αλλά επανέρχομαι πάλιν, καθώς ό "Ασώτος Υιός, και σέ παρακαλώ νά συστάσης τον μόνον τον σιτευτόν. "Άλλως τε ενώ δέν έσπατάλιστα την περιουσίαν μου, άλλ' άπεναντίας την έμεγάλωσα υπό έσποιν γνώσεων: Είχα πολλά, πολλά μαθήματα!

"Όρα δέν τά λέει; "Όσο διά την μετάφρασιν του "Ελληνοπούλου" του Ούγγου που μου στέλλει, όραία είνε: αλλά δέν την δημοσιεύω, διότι τό ποίημα αυτό είνε πασίγνωστον και πολλά έμμετροι και πεζά μεταφράσεις του εδμούσιεύθησαν.

Ποιήματα σου με συνέκινε, αλλά πως νά σ' ενθαρρύνω; μπορώ νά σου υποσχεθώ, ότι θά δημοσιεύσω ό,τι και αν μου στείλεις; Πρόπει νά είνε ποίτα καλό κι' έπειτα νά κλοπωθ. "Αλλά αυτό τί σ' επιποδίζει νά δοκιμάσης και την ικανότητά σου και την τύχην σου; Κι' αν άποτύχεις, δέν θά γάσης τίποτε. "Απεναντίας θά ώφεληθής.

"Όστε έχτε και χιόνια φέτος στην Αίγυπτο, Φριδολίνη; Καλά λέγε λοιπόν πως ό φετινός χειμώνας ήταν από τους βαρύτερους που είδε τά τελευταία αυτά 50 χρόνια ό κόσμος. "Αλλά πέρασε κι' αυτός. Κι' άς έλπίσουμε ότι ό έρχόμενος θά είνε από τους γλυκύτερους. "Εκείνος, διά τον όποιον με έρωτάς, είνε άκόμη συνδρομητής μου.

Τό σ' α, θά πώ στό "Αράχνη", ότι χάρηκες που έδωσε τούνομά σου στό σκυλάκι της γρή, από εύγνωμοσύνη, δέν θά σφάξής και σ' τό κρόνονό της κοποπούλακι, αλλά θα τάφηση νά ζήση σαν τό σκυλάκι. "Αφού και στην πόλ σου, φοιτού, τώρα κοίταξτε στό "Βουνάσιο, δέχ πρέπει νά ής παρκαπον. Τά πάν ήτο νά γινή ή δοχή και σιγή, νά θά έλθουν έλα.

Πολύ ενδιαφέροντα αυτά που μου γράφεις σήμερα. Δι' λίγα. Σέ συγγίρει για την άπόρασή σου νά σπουδάσης Φυσικές "Επιστήμες και νά επιδοθής στη Βοτανική ή Φυτολογία. Κι' εγώ νομίζω ότι για κοίτα είνε πολύ κατάλληλη επιστήμη.

Μυστηριώδη Συμφορ... νά ε, πολύ μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου γράμμα, χάρηκα για

